

Obroditi sad vzvišenega poslanstva

V spomin dr. Andreju Bajuku ob 70-letnici rojstva¹

Draga gospa Katarina Bajuk in gospa Tatjana Bajuk Senčar. Spoštovani gospod državni sekretar Senčar, draga gospa Novak, predsednica NSi, in drugi predstavniki državnih oblasti, političnih in nevladnih organizacij. Dragi gospod župnik p. Kokalj in ostali duhovniki. Dragi sorodniki in prijatelji pokojnega dr. Andreja Bajuka. Dragi bratje in sestre v Gospodu.

Danes minevata dve leti, odkar je v Gospodu zaspal Andrej Bajuk. Medtem ko bi na poti zemeljskega življenja dr. Bajuk letos praznoval 70. obletnico rojstva, se pri tej sv. maši spominjamo druge obletnice njegovega rojstva za večno življenje.

Ob obhajanju obletnic nas današnja Božja beseda umešča v določeno napetost (Žal 3, 17-26; Ps 27; Jn 14, 1-6). Gre za napetost med vznemirjenjem tukajšnjega življenja in mirom upanja na prihodnjo slavo. V tej napetosti med nemirom in zaupanjem Bog čišla človeka ponižne ljubezni. Božja beseda nas namreč vabi, da bi obhajanje današnje obletnice v nas prebudilo željo po tem, da bi pokojni nikoli ne izgini iz našega spomina. Še več, vabi nas, da bi po ponižnem in navdihujočem zgledu predhodnikov ob vseh preizkušnjah tudi sami stremeli po služenju drug drugemu, to je po služenju Njemu, ki je pot, resnica in življenje.

Besede evangelija so polne upanja. "V hiši mojega Očeta je veliko bivališč; Pripravim vam prostor," pravi naš Gospod (Jn 14, 2). Kot da so Jezusovim učencem v večnosti obljubljeni veličastna stanovanja: krasne in prostorne sobane, prelepo pohištvo, udobna notranja oprema, čudoviti sostanovalci. Svetlobo pa daje sijaj Božje slave. Ti prostori so Gospodovim učencem obljubljeni zastonj, in to brez korupcije gradbeniških lobijev. V takšni čisti in čudoviti perspektivi sprejemamo nasvet: "Naj se vaše srce ne vznemirja" (Jn 14, 1). Čaka nas večna domovina!

Toda, ob izkušnji svojega življenja lahko rečemo: Čakaj malo, Jezus! Kako naj se *ne* vznemirjamo? Poglej, v našem srcu sta vendar bolečina, nemir, bridkost. Pred dvema letoma je umrl naš in Tvoj prijatelj. Še več: moža, očeta, tasta, dedka, prijatelja, vzornika in domoljuba si poklical k sebi v nemirnih časih, ko bi nam še kako prav prišli spodbuda, izkušnja, zgled. Samo poglej, kje smo! Nemirno in nestanovitno stanje v svetu. Finančna in moralna recesija v slovenski družbi. In kar nas zadnje čase boli in upravičeno vznemirja, je stanje v naši skupnosti, to je, v Cerkvi na Slovenskem. Kako nam lahko rečeš, naj *ne* bomo vznemirjeni? Se šališ? ... Se

morda ne počutimo upravičeno kot Jeremija v nocojšnjem berilu Žalostink? "Skлонjena je moja duša ... Moja duša je oropana miru". In "pozabil sem, kaj je sreča" (Žal 3, 17.20).

Od kod nam torej pride upanje? Jeremija pravi: te stvari "si hočem vzeti k srcu" (Žal 3, 21). Katere so te stvari?

Nocoj predlagam dve. Soočiti se z resničnostjo in priznati morebitne napake.

V preizkušnji iskati Gospoda in Njegovo voljo – tako, da se odpravim na pot romanja, to je, na pot zaupanja in vere.

Torej, najprej se bom soočil s stanjem v sebi in v svetu. Pred težavami ali porazom ne bežim, temveč jim opogumljen zaradi izkušnje Gospodove dobrote pogledam v oči. Drugič, tudi, ko je težko, na Gospoda ne pozabim. Nasprotno. Kot pravi Jeremija, si bom klical v spomin Njegovo dobroto in usmiljenje. Kot včeraj na praznik vnebovzetja z Marijo poromam po tisti poti, ki je Jezus sam, to je pot nesebične ljubezni.

Ta dva koraka spominjata na zgled pokojnega dr. Bajuka. Kljub krhkosti svojega življenja in delovanja je pokojni ohranil vero in zaupanje v Boga in v ljudi. Vendar kljub zaupanju v Boga ni bil naiven.

Spominjam se njegovih besed izpred nekaj let. V Washingtonu smo se pred kapelo Brezjanske Matere Božje zbrali k pogovoru. Gospod Bajuk se je med nami spraševal o tem, kaj se dogaja s Cerkvijo na Slovenskem, še posebej v mariborski nadškofiji. Ko so nekateri najprej odvrnili, da komunisti znova napadajo Cerkev, je vzkliknil "Ne, ne. ... Kaj je to, da mora sedaj Vatikan v Maribor pošiljati same jezuite za pregled in reševanje nastalega položaja?!" To je izjava, ki sledi iskrenemu in neizprosному pogledu vase in v svet. Gre za priznanje resničnosti in za pogum reči bobu bob.

Ob drugi priložnosti sem ob dr. Bajuku doživel podobno, ko mi je ob sila prijetnem kramljanju in pogovoru v svoji ponižnosti omenil določeno napako iz časa političnega delovanja, nato pa se je pogovor obrnil k drugim temam. Izjava je v meni pustila globok vtis o veličini človeka. V njej sem

prepoznal svetel zgled, saj so iz ponižnega priznanja sledila dejanja krepostne, da ne rečem svetniške narave.

To je pot romarja, na katero nas vabi Gospod. Romar ni popoln. Včasih celo zgreši pot. Toda ker ima odprte oči za resničnost okoli sebe, izpred sebe ne izgubi cilja, h kateremu je namenjen.

Božja Beseda, ki smo jo nocoj slišali, vliva upanje in pričakovanje. Obljublja tolažbo in pravo smer že na tem svetu ter večno srečo v prebivališčih prihodnjega sveta.

Gospod zapoveduje tako vero v Boga kot tudi krepost v ravnanju. K Očetu namreč ne moremo priti, razen po Jezusu, to je po njegovi milosti in svojem sodelovanju z Njegovo dobroto. Ko namreč prosimo za večje upanje v večno življenje, ciljamo tudi na večjo integriteto in poštenost svojega zemeljskega življenja. Le tako se lahko ob iskanju miru in večne slave polni upanja soočamo z nemirom tukajšnjega življenja. Zato se naše srce ne vznemirja. Verujemo v obljubo ter delujemo kot Jezus sam: ponižno in ljubeče, ne zase, temveč za druge.

Zgled pokojnega dr. Bajuka naj nam bo zgled pogumnega vstopanja v napetost med vznemirjenostjo tukajšnjega življenja ter mirom v upanju na prihodnjo slavo. Naj nam spomin nanj pomaga, da bo naša vera v Boga neomajna in naše delo za pravičnejši svet pristno in navzoče na vsakem koraku našega zemeljskega romanja.

Molitev. Po priprošnji Brezjanske Marije prosimo Gospoda Jezusa, da poplača pokojnemu za vse dobro, ki ga je storil. Nam pa naj Gospod da, se bomo Andreja Bajuka kot ljudi vere s hvaležnostjo spominjali v molitvah in posnemali pokojnega v ljubezni do bližnjega in naroda, do Cerkve in Boga. Amen.

1. Letos poleti je minilo dve leti, odkar je umrl dr. Andrej Bajuk. Kot duhovniku mi ga je bilo dano večkrat srečati, še posebej v ZDA. Ob sv. mašah, ki sem jih z njegovimi svojci in prijatelji daroval zanj, je tako nastalo nekaj misli. Uredništvo Tretjega dne je prisluhnilo želji njegove žene Katarine Bajuk, da bi te misli objavil. Tako je spodaj nekaj vrstic iz nagovora 16. avgusta 2013, ko smo se pokojnega dr. Bajuka spomnili pri obletni sveti maši.